

representa retornar a les seves llars els «voluntaris», que lluiten a Espanya, fins i tot deixaria de banda aquesta aventura a canvi d'aquell reconeixement.

Quines seran les bases de discussió que portarà a Itàlia sir Eric Drummond quan retorni de Londres després de les seves vacances? Aquestes entrevistes Drummond-Mussolini, que es celebraran probablement a mitjans de setembre, poden ésser la base no ja per a un possible pacte anglo-italià, sinó també per a resolucions que afecten directament a la causa que defensa el poble espanyol.

El Japó, seguint la tàctica feixista del «fet consumat» ha atacat Xang-Hai, atemptant, amb això, contra tots els interessos estrangers en l'esmentada ciutat i preparant, si els xinesos no ho impedeixen amb la seva sang, la conquesta militar de tot l'immens territori de la Xina del Nord i situar-se de manera provocativa davant per davant de la U.R.S.S.

Era de preveure. És el resultat del pacte germànic-nipó i de la manca de fermesa amb què les nacions democràtiques han tractat el problema espanyol. Ha estat en el moment que el Japó ha conceput madura la situació a Europa quan ell ha envaït la Xina.

Ara tindrà novament ocasió Mr. Eden

d'inventar més fórmules encara, que el Japó ja curarà de sabotjar, i les democràcies de discutir com per exemple la zona neutral de Xang-Hai.

Què pensa fer la Xina davant de tot això? Senzillament, resistir als invasors amb tot l'heroisme de què són capaços els pobles que estimen la llibertat i la dignitat humanes. En quant la seva confiança amb la diplomàcia actual l'ha expressat ben gràficament el doctor Koo, ministre plenipotenciari de la Xina prop de la Societat de Nacions: «Desitgem — ha dit — evitar la repetició de l'error comès amb Manxúria, quan, dipositant tota la nostra confiança amb els tractats, i de conformitat amb les recomanacions de la S. de N. ens retirarem fins que la totalitat de la Manxúria va ésser ocupada per l'enemic.»

«Les experiències passades amb la S. de N. — ha seguit dient el doctor Koo — no solament per la Xina, sinó per altres Estats membres, no contribueix precisament, a incitar-nos a dipositar únicament la nostra confiança en la Lliga per a solucionar el nostre conflicte amb el Japó. Des que va ocórrer el cas de Manxúria, el nivell moral internacional és tan baix que difícilment pot esperar-se res de la S. de N., en el futur, més del que ha fet en el passat.»

Les joventuts als fronts de guerra

La guerra vista per un profeta

per Francesc Padrós

No creiem reïx en aquestes coses relacionades amb la guerra que venim sofrint per culpa d'altres. No havem estat mai ni tècnics, ni estratègics de laboratori o de cafè; però, amb tot, podem dir quelcom que almenys servirà per a saber el que pensen els que no entenen amb els afers militars. Per endavant, entenem que abans d'enfocar aquest problema, cal que el dividim en dues parts, la primera de les quals, ha d'ésser la guerra improvisada dels primers moments i l'altra, l'actual, amb la visió que en tinguem de cara al futur.

I bé, d'aquesta primera part, només en podem treure una conseqüència: que l'èxit de les nostres armes, si així podem parlar dels primers exercicis de milicians voluntaris va ésser absolut. Sabem perfectament les objeccions que poden oposar-nos a aquesta afirmació, però tots ells restaran mancats de lògica. Els primers dies de la revolució del juliol tota la militarada que va trair l'Estat, al qual servien mercenàriament, va llançar-se al carrer, amb tota la força i màquines de guerra, que el poble li havia posat a les seves mans per a salvaguardar el territori nacional de qualsevol agressió exterior que pogués aparèixer. Si aquests, doncs, tenien tota la força, era evident que el sol fet de llançar-se al carrer, equivalia a fer-se amos de totes les ciutats i viles, on ells i tenien destacaments, casernes o llocs de defensa militar. Per tant, els primers dies van «conquistar» el territori del protectorat al Marroc, i continuant, persistint la seva acció de guerra contra l'Estat i el seu govern legítim, van apoderar-se de totes aquelles ciutats i pobles que tots coneixem. Però, la lògica ha de fer-nos veure que ells — que tot ho tenien — havien tingut el fracàs més sorollós que els hagi pogut succeir, al no apoderar-se de la resta de les ciutats i viles de la península ibèrica. La primera victòria, gegantina, admirable, del proletariat ibèric, va ésser, doncs, aquesta, la de que, sense força regular, sense aquelles màquines que els traïdors ens havien robat, impediren que ens avassallessin, en tots aquells indrets que en lògica i tècnica militar, havien d'haver estat al seu poder, i que després perdérem: Badajoz, Irun, Màlaga, i part del Nord. Això no eren derrotes que ens infligien, era la pèrdua de terreny que, donada la nostra gesta dels primers dies, sens armes ni organització, era difícil, per a no dir impossible, de continuar mantenint l'acció bèl·lica en un territori tan extens. Ah!, però per a ells, sí que aquests guanys no els representava res, si per raons de la força que il·legítimament tenien, havien d'haver ocupat tota la península, i en canvi no ho van fer. La conquesta d'aquestes ciutats no eren més que lògica pèrdua, per part nostra, de posicions, geogràficament insostenibles.

La deducció que ha de treure's d'aquesta acció militar dels primers temps ha d'ésser la d'un triomf enorme de les nostres armes, i per damunt de tot, la gesta magnífica, inigualable, dels herois de Catalunya, de Llevant, del Centre, del Nord i del Sud, que sense entretenir-se a fer de pseudo-revolucionaris o d'amagar-se a la reraguarda, sortiren com uns homes, amb qualsevol mitjà de transport, els que els vingué primer a mans, per terres enllà, a deturar l'empenta que portava el feixisme i esclafar-lo en els diferents llocs on hi topàrn. Recordem, entre altres, les gestes memorables dels milicians catalans, Aragó i andins, i la dels valents soldats de la «Sierra», amb Mangada al davant, a Madrid, als inicis de la rebel·lió militar.

La situació de la guerra de cara al futur, ja és una altra cosa. Aquest és un problema de convenciment i de

confiança il·limitada. Els antifeixistes estem i estarem amb un optimisme il·limitat, infinit, però, sortit, no d'un estat passional, sinó d'un ple convenciment de les coses. Avui ens trobem amb un exèrcit regular potent, disciplinat i amb uns homes d'un contingut espiritual de república i d'antifeixista, amb capacitat, ja provada, de realitzar aquelles gestes que siguin necessàries per a arribar a la victòria. I ens trobem de cara a la tardor, temps en el qual la guerra, per raons atmosfèriques i climatològiques, ha de seguir intermitències de caràcter forçós. I, amb això, l'entrada de ple a l'hivern. Si la República, i amb ella Catalunya nacional, durant un any ha canalitzat les coses i ha creat un exèrcit com l'actual, amb un altre any, en sortirà una potència militar en tots els aspectes, el més important, la pròpia indústria de guerra. En la guerra europea, les grans nacions, tardaren dos i tres anys a endegar-se la seva indústria militar. L'index de producció actual, i els projectes de realització immediata de la nostra, fan que preveiem, més ràpidament encara, aquesta potencialitat en aquest determinat ram. I tots sabem, que un Estat en guerra, que pugui proveir-se ell mateix de màquines i material bèl·lic, per descomptat, que té guanyat un alt tant per cent al seu favor.

I l'acció futura dels pobles lliures del món, pot avui deixar-se de banda per argumentar favorablement el nostre optimisme? Sincerament que no. Nosaltres creiem i entenem que aquells i a no tardar, hauran de fer canviar la línia de conducta que es ve seguint dins el camp internacional. Ens mirem la situació dels pobles, avui, com la d'un gran volcà en el període pre-eruptiu, les primeres fumaroles del qual — exceptuant el nostre país — ja han començat a sorgir a l'Extrem Orient. La descomposició dels països de r-

gim imperialista, serà ràpida a mesura que ho vulgui el proletariat d'aquells de règim més benigne i liberaloides. El dia que el poble, l'obrer autèntic, ultrapassi les direccions més o menys tímides de les internacionals obreres i dels governs polítics, i clami per l'ajuda efectiva als germans oprimits i pels que lluiten contra la tirania del feix, aquell moment la nostra guerra, la de tots els antifeixistes d'arreu del món, s'haurà acabat per sempre més. I això no és una utopia. Dia vindrà que els responsables de la política internacional s'adonaran dels seus grans fracassos i o viraran en rodó la seva direcció, o bé hauran de veure's arrossegats per les masses obreres, que maldat per un règim més humà i més equitatiu, prendran la direcció del moviment i canalitzaran la política cap a l'aixafament definitiu dels règims opressors i vandàlics, comandats actualment sota la internacional feixista.

Optimisme en la nostra victòria. Sí, rotundament, sí. És més, optimisme encara, amb el proletariat mundial, i per damunt de tot amb els nostres països germans, la gratitud dels quals no podem mai expressar: la U. R. S. S., i la República mexicana. Cal, però, tenir confiança il·limitada amb nosaltres mateixos, amb el nostre exèrcit, amb la civilitat del nostre poble i, en fi, amb la raó poderosa de què som els bons i els posseïdors de la veritat. Aquell, però, que cregui amb una actitud més o menys favorable, de determinada nació, de tal o qual Comitè no-intervencionista, de la S. de N., d'una mediació — inimaginable per a nosaltres — o de qualsevol d'aquests «bulos» que algun fariseu escampa per ací, és un malvat o un illús. La guerra serà duradora, el nostre sacrifici haurà d'esforçar-se, naturalment, i ampliar-se, reforçar-lo, si cal, però la victòria serà nostra, i amb ella els pobles ibèrics, amb la nostra Catalunya nacional s'alliberaran per sempre més, de la tirania i l'oprobri del feixisme opressor.

ALTAVEU MUNDIAL

AFRICA: Marroc - Tànger

Un «representant diplomàtic» faciós expulsat violentament

El Soldà del Marroc en retornar de Marsella i adreçar-se a Casablanca, va parlar-se a Tànger. A bord del «Contobias», va rebre les autoritats i les manifestacions d'homenatge del poble marroquí. El Mandub de Tànger, anava a presentar el cos diplomàtic al Soldà, quan un individu es presentà a bord dient-se representant diplomàtic de Franco. La policia no li permeté l'entrada al vaixell, per la qual cosa l'esmentat representant diplomàtic faciós protestà en termes tan grollers que la policia es vegé obligada d'agafar-lo violentament i expulsar-lo.

FRANÇA: París

Un atemptat estrany

Els diaris expliquen el procés per l'atemptat de què ha estat víctima el iugos-

lau Nicolàs Tzervintchitch. Segons «Le Journal», aquest individu, quan l'atemptat de Marsella, fou proposat per a l'expulsió. Més tard, però, obtingué del Ministre de l'Interior una autorització per a quedar-se, la qual autorització s'havia de renovar cada tres mesos.

Malgrat les declaracions una mica confuses de la víctima, la policia aconseguí identificar un dels agressors. Es tracta d'un individu anomenat Radajevitch, membre de l'associació dels Oustachis, el qual en retornar d'Espanya volia complir la seva comesa.

«L'Œuvre» publica un article d'aquest afer sota el títol: «Tzervintchitch, que s'interessava per l'activitat d'alguns dels seus compatriotes, i que segons sembla ha estat atemptat per aquells que el vigilaven».

L'agressor, que ha estat identificat, segons informació ha pogut passar la frontera d'Espanya. S'ignoren els noms dels seus còmplices.

Per què aquestes actituds?

(Ve de la pàgina 4)

encara el constatar l'inútil que han estat les campanyes que s'han fet en aquest aspecte, per propis i estranys.

D'una manera gratuïta i sense responsabilitat de cap mena, s'ha dit i repetit que Catalunya romanía al marge del conflicte espanyol. Els observadors estrangers de bona fe podran apreciar-ho per ells mateixos. Podran constatar com no sols aquella afirmació és injusta, sinó que Catalunya és el país d'Espanya que ha jugat, juga i jugarà més fort.

Sinó, ¿que signifiquen els nostres germans als fronts de Madrid en nombre de 45 mil i els 35 mil dels fronts andalusos, els 80 mil del d'Aragó, i les nostres reserves a Catalunya? Això quan a aportació humana.

Tècnicament, el nostre poble ha fet una completa transformació de les seves indústries com tots sabem, convertint-les en fabricació de guerra, fins al punt que avui absorbeix la quasi totalitat de les demandes de tots els nostres fronts.

¿I els sis-cents mil refugiats que hi han a casa nostra? ¿Es que no signifiquen res?

Es evident que la República no va saber preveure i evitar els perills que se l'hi posaven al davant, ni apreciar degudament el valor dels seus enemics. Per una part dona bel·ligerància a una colla de bergants que des d'aquell moment s'havien de dedicar únicament i exclusiva a elaborar l'enderrocament del règim Republicà, com s'ha demostrat perfectament. Per altra part, permeté que els enemics de sempre, els privilegiats de la fortuna, es manifestessin i s'imposessin com si no hagués passat res. A aquesta mena de gent sense escrúpols de cap mena se'ls deixà conspirar a plaer.

Tot això, és clar, succeïa a espatlles de l'opinió pública, la qual, per sarcasme, no havia pas pogut apreciar els avantatges de tal canvi de règim. I d'aquí nasqué el poc efecte que accentuant-se cada vegada més, havia de sentir aquella classe per la qual s'havia instaurat o havia d'haver-se instaurat la

forma de Govern: «Espanya és una República de Trabajadores».

A ningú no ha d'estranyar que aquest treballadors, que no busquem altra cosa que viure — en pau si pot ésser — s'han anat apartant de la política agrupant-se per contra, dintre les seves pròpies organitzacions, si més no, per allò de què té necessitat de creure el alguna cosa.

Creiem sincerament que ara havia anat a parar en bones mans, almenys així hauria d'ésser. Desgraciadament la realitat tampoc no ha complert com era d'esperar, no ha correspost degut a l'enderrocament de la lluita entre unes inicials i altres perquè aquestes han volgut sortir-se del seu marc apolític. Això no és pas voler donar lliçons; volem solament recordar a aquests la seva veritable posició.

La Política ha d'estar a les mans dels partits polítics, procurant atorgar la confiança col·lectiva a aquell que ofereixi més garanties democràtiques, a aquells partits que en els seus regles hi tinguin gent austera capaç de sacrificar-se per al proïsme; per aquelles persones capaces de pensar en els altres més que en ells mateixos.

Per a poder trobar aquestes persones cal cercar-les amb bona fe, i fent cas omís de campanyes interessades. És indubtable que hi són.

Aquestes són les condicions indispensables per a guanyar la guerra. Després caldrà preocupar-nos d'assegurar-la de manera permanent i procurar que aquesta dura experiència serveixi per alguna cosa sòlida.

ARA!!

Any I 4.ª època N.º 5

Redacció i Administració:

TRES-LLITS, 3 - Telèfon 14725

Barcelona, 28 d'agost del 1937

Preu: 0'20 ptes.

UN ANY DE GUERRA

per Maria Marta Mendoza

El dia 19 de Juliol es va complir un any de guerra.

Un any en què tot el sòl d'Ibèria s'ha vist xop de sang, vessada pels seus millors fills que la defensen, de les aus estrangeres que volien sotmetre-la per a fer d'ella una colònia d'esclaus. Un any en què tot el poble lluita i sofreix per un esdevenidor més lluminós.

Els feixistes que per a poder aconseguir els seus propòsits no escasegen mitjans, ni formes per més antihumanes que siguin, i no senten cap mena d'escrúpols en anar a bombardejar ciutats obertes, segant la vida a la població civil indefensa, destruint les coses més sagrades i que en més estima té el poble, com és la ciutat de Guernica amb el seu arbre, símbol de les llibertats d'Euzkadi, porten moros, legionaris, italians i alemanys a combatre a Espanya, no poden assolir els seus desigs perquè es troben amb l'heroica defensa d'un poble que no es vol doblegar sota la seva tirania.

Quan el dia 19 de Juliol es sublevaren els militars, ací a Catalunya, els vàrem poder vèncer de seguida, però desafortunadament no va succeir el mateix a la resta d'Ibèria, en què varen quedar molts llocs sota el domini dels feixistes. Per això, en tot el territori lleial es van organitzar columnes que sortien a alliberar els seus germans del captiveri que sofrien. Les primeres columnes de milicians, que varen marxar, anaven plenes d'entusiasme, creien que amb les armes que duïen, amb el seu optimisme i la seva fe en vèncer ja n'hi havia prou. Així va ésser com arribaren, trobant-se amb què no era tan fàcil com semblava

el lluitar per la llibertat dels seus germans, ja que feia falta la disciplina — cosa que en aquells moments mancava, perquè eren molts a manar, i pocs a obeir —, que era indispensable el comandament únic. I després d'un quant temps de lluita i de doloroses experiències, es va anar reorganitzant tot, perquè aquells homes que amb tanta fe, sortien un dia per a defensar la seva pàtria, compregueren el que els hi mancava per a aconseguir el triomf tan desitjat.

Des d'aquella data memorable ençà molts d'aquells han caigut per a no aixecar-se més, per ço ara, en complir-se un any, d'aquells fets històrics, primer pas de l'alliberament del nostre poble, havia de celebrar-se, com homenatge als caiguts, una gran manifestació, però com que encara estem en guerra i en moments molt decisius, el Govern decidí suspendre-la. No se'ls va fer cap homenatge ostentatiu, però si que se'ls va retre un record, que en aquestes hores és el millor homenatge que es podia tributar a aquests homes que el seu nom roman en l'anònim i que ofrenaren llur vida per la causa de la llibertat. Aquests homes que saberen morir tan heroïcament, són els qui ens assenyalen el camí a seguir, ja que els seus esperits són com uns estels que ens guien perquè nosaltres ben aviat poguem triomfar, i que la bandera de tot el proletariat ben unit i agermanat, torni a ressorgir triomfant per tota la Ibèria, i forgi sobre les runes d'una Espanya oprimida els bastiments de la nova societat que serà més justa i humana que fins ara.